

საქართველო საზღვრული

საქართველო
საზღვრული

სურათიანი წამატიკა

გაზეთის № 307

ღამასტევის № 55

კვირა, 14 ივნისი 1915 წ.

სამაჰმადიანო საქართველო

სამაჰმადიანო საქართველო ანუ ქველი მხარეთი.

(ახალციხე, ჯავახეთი, ერუშეთი, არტანი, კოლა, აჭარა, შავშეთი, ჭანეთი, კლარჯეთი, ტაოს კარი).

იმაგოველი მაჰმადიანი ქართველები.

ნაღჩიკის (თერგის ოლქი) ქართული სკოლის კურთხევა, 1915 წელს 3 მაისს.
(იხ. „სახ. ფურც.“ № 307).

ს-ს

მე, სატრფოვ, ჩემის პაწა ღიმილით
ავაგე დიდი ციხე-საყდარი,
შიგ დავამწყვდიე ჩემივე სევდა,
შიგ დავამწყვდიე ლექსი გამტყდარი;
და თუ ურწმუნო ხალხთ ნათესავი
შებლალავს ჩემს ერს, ჩემს წინაპარსა; —
მაშინ ავარღვევ ამ ციხის კედლებს,
მაშინ მოისმენ გამტყდარ ზღაპარსა.

ჩემო შვენებავ! დღეს თუ ვზაირობ,
ხან თუ გიყი ვარ, ხან კიდევ — ბრძენი;
ეს ყველა, სატრფოვ, შენ მომანიჭე,
ეს ყველა შენგან მაქვს შენაძენი.
და ჩვენს შემდგომად, როს ჩენი ძვლები
პირ-გაშლილ საფლავს ჩაესვენება,
უკვდავ ემბლემად, გწამდეს, იცოცხლებს:
მგოსნის ლექსი და ქალის შვენება.

კისლოვოდსკი.

ი. გრიშაშვილი.

მხიარული ანაბოტები

ღვინის ბოთლებითა და საუზმეულობით სავსე მაგიდას იმდენი
ხალხი დაჰხვეოდა, პატარა, დაბალი ოთახი ველარც კი იტევდა. მას-
პინძელი ახალგაზდა კაცი იყო. სამსახურში წარჩინება მიეღო და ამის
გამო ამხანაგები დაეპატიჟა საჭეიფოდ. სუფრა ისე იყო გაშლილი,
როგორც მარტოხელა ახალგაზდა ყმაწვილს შეეფერებოდა. თავდა-
პირველად დიასახლისი ცოტადენ მზრუნველობას იჩენდა: ათხოვა
ჭურჭელი, დანა-ჩანგალი, ღვინის ჭიქები, მაგრამ მერე, როდესაც
სტუმრები შეზარხოშდნენ და უთავბოლო ღრიანცელი და სიმღერა
ასტეხეს, იმასაც მოთმინება დაეკარგა. წარა-მარა მოსამსახურეს შე-
მოგზავნიდა, ცოტა წყნარად იყავითო, მაგრამ შექიფიანებულ ყმაწ-
ვილებზე ასეთი გაფრთხილება ველარავითარ შთაბეჭდილებას ვერ ახ-
დენდა. ოთახი პაპიროსის ბოლით გაივსო. ახლად შესულს უსათუიღ
თავსბრუ დაესხმოდა, მაგრამ მოქეიფენი ველარაფერს ამჩნევდნენ და
ღრიანცელს უმატებდნენ. ბუხრის გვერდით ცარიელ ბოთლთა რიცხვი
სისტემატიურად იზრდებოდა. მოიქანცნენ, მოიღალნენ. ერთი იმათ-

განი, უკვე ხანში შესული კაცი, ბარბაცით წამოდგა და კუთხეში
მდგარ ძველებურ, გვერდებ მოღრეცილ კრესლოზე მიიმედ დაეშვა.

დანარჩენ სტუმრებსაც თანდათან დალილობა შეემჩნათ. საამ-
ბობი და საოხუნჯო აღარაფერი ჰქონდათ. უკანასკნელ ამბავს ასრუ-
ლებდა ერთი მაღალ-მაღალი კორფლიანი ყმაწვილი. ამ ამბის მსმე-
ნელებს ის დასკვნა უნდა გამოეტანათ, რომ არშიყობა მხოლოდ
ქმრიან ქალთან არის კარგი და სასარგებლო. იმ დროს, როდესაც
ახალგაზდა კაცი ცინიკურის გულახდილობით უამბობდა, როგორ შე-
აქდინა ერთი ქმრიანი ქალი და როგორ აუხვია თვალები ტუტუც
ქმარს, კუთხეში მჯდარი შუახნის კაცი უცნაურად შეტორტმანდა
და წელში მოიბუხა. სახე მოედრიცა, ეტყობოდა რაღაც აბეზარი
მოგონება მოსვენებას არ აძლევდა.

— ყმაწვილებო, ეგ ტყუილია, ტყუილია! — შეჰყვირა მან, რო-
დესაც ახალგაზდა კაცმა თავისი ამბავი დაასრულა.

ყველამ იმისკენ მიიხედა.

— თუ ნებას მომცემთ, ერთს ამბავს გეტყვით, ნამდვილ ამ-
ბავს. მაშინ დარწმუნდებით, რომ ქმრიან ქალთან არშიყობა ძალიან
სახიფათო საქმეა.

ძია ვანო, როგორც ეძახდნენ ახალგაზდები თავის უფროსს ამ-
ხანავს, ისეთი აღელვებული იყო, რომ ყველას ცნობის მოყვარეობა
გაუღვიძა.

— გვიამბე, გვიამბე! — თითქმის ერთხმად შესძახეს ყმაწვილებ-
მა და ნელ-ნელა ძია ვანოს გარშემო მოგრიოდნენ.

I

„ეს ამბავი მაშინ მოჰხდა, როდესაც ოთხი წლის ჯვარდაწერი-
ლი ვიყავი, — დაიწყო ძია ვანომ. — ზოგიერთმა თქვენთაგანმა იცის
რომ მე სიყვარულით შევირთე ცოლი. თუ შეიძლება ამ ცოდვილ
ქვეყანაზე ბედნიერება იყოს, იგი სწორედ ჩვენს ოჯახში არსებობდა.
ცოლ-ქმარს ძალიან გვიყვარდა ერთმანეთი და, განა, ეს სრულიად
საკმარისი არ არის ბედნიერებისთვის? პირველ ხანებში, როგორც
თქვენც მოგეხსენებათ, ხელმოკლედა ვცხოვრობდით და ამიტომ იძუ-
ლებული ვხდებოდით ერთი ოთახი გაგვექირავებინა. მშვიდი და
წყნარი მდგმური გვყავდა. დილით სამსახურში მიდიოდა, საღლაც
რესტორანში სადილობდა, მერე, ალბად, ნაცნობებში დადიოდა ნაც-
ნობებიდან კლუბსა ან თეატრში და ღამე ისეთს დროს ბრუნდებო-
და, როდესაც ჩვენ ყველას ტკბილის ძილით გვეძინა. საშობაოდ ჩვენს
მდგმურს სტუმრად და ჩამოუვიდა. მაინცა და მაინც დიდი არაფერი
იყო. ჩემი ცოლი გაცილებით უფრო ღამაში იყო; მაგრამ იმ წყევულს
რაღაც უცნაურა გამომეტყველების თვალები ჰქონდა, დიდი, ცნო-
ბისმოყვარე და კეკლუცი, პირველ ხანებში ესეც ვერ შევამჩნიე; უც-
ნაური თვისებანი მისი თვალებისა მხოლოდ შემდეგ აღმოვაჩინე, რო-
დესაც ინტრიგის ქსელში საცოდავად გავები.

ერთხელ როგორღაც ისე მოჰხდა, რომ ჩემი ცოლი დილით სახ-
ლიდან აღრე გავიდა. მეც სამსახურში მომიგვიანდა: სამუშაო მქონ-
და დასამთავრებელი. როდესაც საქმე გავათავე, სასტუმრო ოთახში
გავედი და ცოლის მზრუნველი ხელით დაჰხადებულ საუზმეს შევე-

პოდ. რაულენ გომელაური
(მოკლულია).

ნიკოლოზ ხირსელიშვილი
(დაჭრილია).

ქეცი, მდგმურის ოთახის კარები გაიღო და ქალი გამოჩნდა. საშინაო ტანისამოსი ეცვა. ფარღალა კაბა ტანის ზოგიერთ ნაკლულ-ლოვანებას ჰფარავდა და ქალიც უფრო ლამაზად მოჩანდა.

— უკაცრავად, შეიძლება შკაფიდან ჭიქა გამოვიღო! — კეკლუცას ღიმილით მითხრა.

— რატომ? მობრძანდით! — ვუპასუხე. ვიცოდი, ამისთანა შემთხვევებში ზრდილობიანი დჯენტლმენი წამოხტებოდა და ჭიქას თითონ მიაბრუნებდა ქალს; მაგრამ მე როგორღაც უცნაურად დავეკარი სკამს; ისიც კი ვერ მოვახერხე, დროებით მაინც ჭამისთვის თავი დაშენებინა; ვიღმურძლებოდი. ალბათ ძალიან სასაცილო შთაბეჭდილებას ვახდენდი, რადგანაც ქალს სახეზე ეშმაკურმა ღიმილმა გადაურბინა.

მარუსია, ასე ეძახდნენ ქალს, მივიდა მაგიდასთან და დაიწყო ჭიქის ძებნა. არ ვიცი, შემთხვევით თუ განზრახ, მარუსიამ ვერას გზით ჭიქას ვერ მიაგნო და ეშმაკურის უმწეობით ჩემსკენ გადმოიხედა. მაშინ კი ვიკადრე წამოხტომა. გამოვრდე ჭიქა და მივაწოდე. მარუსიამ გამომართვა ჭიქა, მადლობა გადამიხადა და ტანის ნელის რხევით თავის ოთახისკენ გასწავა. კარებთან ცოტახანს გაჩერდა და ჩემსკენ მოიხედა. მე ისევ შკაფთან ვიდექი და მიმავალ ქალს ვუცქეროდი. არ ველოდი, თუ მოიხედავდა. შევკრთი და შკაფის გაღებულ კარებს ამოვეფარე. მერე მეუბნებოდა, საშინელი სასაცილო გამომეტყველება გქონდათო. უეჭველია ასეც იქნებოდა.

კედლის საათმა თერთმეტი დაჰკრა. ელდა მეცა, სამსახურში დავივიანე. საჩქაროდ მოვემზადე და გავიქეცი.

მეორე დღეს თეატრში უნდა წავსულიყავით, ბილეთები აღებული გქონდა. როგორღაც ყური მოვკარი, რომ ჩვენი მდგმურიც აპრობდა თეატრში წასვლას. არ ვიცი, რას მივაწერო, თქვენ როგორც ახალგაზდები და აშნაირ საქმეში გამოცდილნი, უეჭველია მიზეზსაც გამოსძებნით, მაგრამ იმ საღამოს მე თავი ამტკიცა. ვის შეეძლო ეთქვა, ტყუილია, არც თავი გტკივა და არც გულიო! შუაზე გავაპობდი. ცოლმა მაინც თავისი არ დაიშალა და წაეიდა.

მარტო დავრჩი. მოუთმენლად დავიწყე სიარული კუთხიდან კუთხეში. მდგმურის ოთახის კარებს ვეღარ მოვშორდი. მაინცა და მაინც იქ უნდა გამჩენოდა საქმე. გალიაში დამწყვდეული ნადირივით დავტრიალებდი ოთახში და თან და თან უმიზეზო ბრაზი მიტანდა. უცბად კარები გაიღო და მარუსია გამოვიდა. არავითარი ღიმილი არა სჩანდა მის სახეზე. ზედაც არ შემომხედა. შკაფიდან თეფში გამოიღო და კარები ისე მაგრა გაიხურა, რომ კაცს ეგონებოდა თავის დღეში ვეღარ გაიღებო. გულში თითქოს რაღაც მეჩხვლიტა. მაგრად მოკეტულ კარებს ბრაზით გადავაველე თვალი, გავედი დერეფანში და პალტო ჩავიცვი. არ ვიცოდი სად წავიდოდი, მაგრამ მოშხამული ოთახიდან გასვლა მაინც საჭირო იყო. ის იყო გასვლა დავაპირე, რომ მდგმურის მეორე კარები გაიღო და მარუსიას ჩვეულებრივი მოღიმარე სახე დავინახე.

- მიღიხარო სადმე? საქმე გაქვთ?
 - არა, ისე მივდივარ, მოწყენილი ვარ.
 - მაშ, მე მესტუმრეთ, თუ შეგიძლიანთ ჩემთან საუბარით დრო მოჰკლათ.
 - ვაი თუ თავი მოგაწყენოთ.
 - მობრძანდით! — და კარები ფართოდ გააღო.
- მორჩილებით გავინახე პალტო და ქალს ოთახში შევეყე.

პირველად ცოტა უხერხულობა ვიგრძენი, სინილის რომ ეძახიან, იმან გამოჰყო თავი საბუდარიდან. მაგრამ მარუსიამ ესეთი მხიარული ლაპარაკი დაიწყო, რომ სინილის ისევე იმ მიყრუებულ კუნჭულში მიიმალა, საიდანაც ასე უდროვოდ გამოჩნდა. მარუსია ჩემს პირდაპირ იჯდა ტახტზე. ფეხი-ფეხზე გადაედო, თავი ხელზე დაეყრდნო, ხელი მუხლზე. მიტკეროდა და თავისი დიდი, ცნობისმოყვარე თვალებით, თითქოს რაღაცას მეკითხებოდა.

— სხვა, რას იტყვიო?
ხესავით გავშეშდი, ხმა ვეღარ ამოვიღე.
მარუსიამ უცბად გადიკისკისა, წამოხტა და ფანჯარასთან მივიდა.
— რა საშინელი რამა ხართ კაცები! ერთი მითხარით, — სთქვა ცოტა ხნის შემდეგ მარუსიამ, — ძალიან გყვართ ცოლი?

ცოლის გახსენებამ უსიამოვნოდ მიჩხვლიტა გულში. ამბობენ, ეგვიპტელებს ჩვეულებად ჰქონდათ, შუა ქეიფის დროს მუმიას შეიცანდნენ დარბაზში, არ დაგავიწყდეთ, თქვენც ეს ბოლო ნოგელით და სულს გაუფრთხილდითო. უეჭველია მუშია მოქეიფე ეგვიპტელებზე ისეთს შთაბეჭდილებას ვერ მოახდენდა, რანაირიც ცოლის გახსენებამ — ჩემზე.

— ალბად ძალიან უნდა გიყვარდეთ, — დაუმატა თითონვე, თქვენგან ჯერ ამაღლებული სიტყვა არ გამოვიგონია. ცოლ-ქმარნი კი უსათუოდ ჩხუბობენ. აი მეც, ჯერ ჯვარდაწერილი არა ვარ, მაგრამ ჩემს საქმროს ერთავად ვეჩხუბები.

ესეც პირველი გავგონება იყო: მარუსიას საქმრო ჰყოლია.
— განა თქვენ საქმრო გყავთ?
— მყავს, მაგრამ არ მიყვარს.
— არ გიყვართ? არ გიყვართ და კი სთხოვდებით?
მარუსიამ ისევე გაღიხარხარა.

— რა ვუყოთ მერე? ვათხოვება საჭიროა და მეც ვთხოვდები. სიყვარულს კი ისეც მოვახერხებ. განა ცოტაა საიღუმლო სიტკბობის მოსურნე?
სთქვა ეს და ისეთის ეშხიანის, ისეთის მგრძნობიარე თვალეებით გადმოხედა, რომ თავსბრუ დამესხა. ეს იყო და ეს. მოვიშხამე-სისხლი მომეწამლა.

ვუცქეროდი ამ ჯადოქარ ქალს და გონს ვერ მოვსულიყავი. ახალგაზდა, გასათხოვარი ქალი, თითქმის ყოველ დღე იღებს წერილებს საქმროსგან, რომელიც ვინ იცის, რამდენ სასიყვარულო და ნაზ სიტყვებს უძღვნის! ეს კი ეხლავე სცოდავს, სცოდავს წინდაწინვე განზომილი ანგარიშით. სთხოვდება, რომ უფრო ადვილად მოახერხოს „საიღუმლო სიტკბობა“, როგორც თითონა სთქვა. ბევრნაირი ქალი მინახავს, ბევრნაირი სიმრუშე გამიგონია, მაგრამ ამისთანა ქალს კი ჯერ არ მოვსწრებებარ. შიშის ჟრუანტელმა დამიარა, მაგრამ მის მგრძნობიარე, ალმურ გადაკრულ სახეს მაინც თვალები ვერ მოვაშორე.

— თქვენ? — რაღაც უცნაურის ჩურჩულით მითხრა მარუსიამ და ნელა თავისი პატარა თითებით ჩემს ხელს შეეხო, — თქვენ? უარს იტყოდით საიღუმლო სიტკბოვასზე?
არ ვიცი, რა ვუპასუხე, მაგრამ გონს რომ მოვედი მარუსია ჩემს გულზე მიხუტებული დავინახე, თავი გადაეხარა, სახს გასწითლებოდა, ჟინით გამშრალი ტუჩები საკოცნელად იწვევდა ადამიანს. ქალი ერთხელ კიდევ მივიზიდე ჩემსკენ, საშინაო, მსბუქად შეკერილი კაბის ღილი გაჰხსნოდა და მეც ქალწულის გულ-მკერდი დავინახე. ეშხით დამთვრალი გულ-მკერდს დავეწაღე.

— კმარა! — სთქვა ერთბაშად მარუსიამ და თავი გაინთავისუფლა.

— მარუსია! ნუ მტანჯავთ! — მუდარებით ვუთხარი მას და ფანჯრის დარბაზები მივხურე.

მარუსია ისარ-ნაკრავივით წამოიჭრა. მტკიცედ გამოალო დარბაზები და გააფთრებულმა შემომძახა.

— არ გაბედოთ, თორემ ეხლავე დავეყვირებ? გთხოვთ, ჩემი ოთახიდან წაბრძანდეთ, — სთქვა მან და კარები გამოიღო.

როგორც კილო, ისე სახის გამომეტყველა ისეთი ჰქონდა, რომ არ შეიძლებოდა არ დავმორჩილებოდი. ჩუმად გამოვედი. მარუსიამ კარები გაიხურა და გასაღებით დაჰკეტა. სხვა დროს მას თავისი ოთახი გასაღებით არ დაუყვებია.

II

შას შემდეგ წელიწად ნახევარმა გაიარა. მეორე დღესვე მარუსიამ ბარგი-ბარხანა შეკრა და წავიდა. ძმისაგან გავიგე, მარუსიამ უკვე ჯვარი დაიწერა და ბედნიერად სცხოვრობს ქმართანაო. პირველ ხანებში აღრენილი ვიყავი. ასეთი ყოფილა გავლიძებული დაუკმაყოფილებელი ქინი. მაგრამ მალე ყველაფერი გადამავიწყდა და მეც ძველებურ ბედნიერ ოჯახურ ცხოვრებას მივეცი თავი. ფიცი დავდე, მრუშის თვალთ ქალისთვის აღარ შევხებენა.

ერთხელ, საღამო ჟამს, ნელ-ნელა სახლისკენ მივდიოდი. ჩაფიქრებული ვიყავი. საბუღალტრო წიგნში ციფრი ციფრს არ უდგებოდა და მინდოდა გასეგო, სად მექნებოდა შეცდომა. უცბად ქალის მოკრძალებული ძახილი გავიგე. მივიხედე და მარუსია დავინახე. არავითარ განსაკუთრებულ რამ გრძნობას ჩემში არ გაუღვიძია, მაგრამ მისი ნახვა მაინც გამეხარდა, გამეხარდა, როგორც ძველი კარგი ნაცნობის ნახვა გაუხარდება ადამიანს.

— სხვა, როგორა ბრძანდებით? — მივესალმე მარუსიას.

— გმადლობთ, თქვენ როგორა ბრძანდებით? თქვენი ცოლი როგორ არის?

გამომცდელის თვალთ შევხედე მარუსიას; მეგონა ცოლს დაცინვით მაგონებდა, მაგრამ მის სახეზე ვერავითარი დაცინვა ვერ ამოვიკითხე.

— რატომ ერთხელ ჩვენთან არ მოხვალთ?

— მე დიდის სიამოვნებით მოვიდოდი, მაგრამ რა საჭიროა? მეგონია უმჯობესი იქნება, ისე თქვენ შემოიარეთ. ჩემს ცოლსაც გაეხარდება თქვენი ნახვა.

— მე კი მინდა თქვენ მოხვიდეთ ჩვენსა. თქვენს სახლში მე მივიღე საჩუქარი; ეხლა მინდა ჩემს სახლში დავასაჩუქროთ, — სთქვა მარუსიამ და სახეზე ძველებურმა კეკლუცმა ღიმილმა გადაურბინა.

ისე ამიჩქროლდა გული. ძველი იარა გამეხსნა.

— ვეჭვობ, თქვენ შეგეძლოთ ადამიანის დასაჩუქრება. საჩუქარი მიუძღვენით იმას, ვისთანაც, ალბად, განვლით ცხოვრების უღელს.

— რათა გგონიათ? იცოდეთ, რომ, თუ ქალი ქუჩაში გაყენებთ და ღიმილით, განსაკუთრებულის ღიმილით გიწვივთ სახლში, იმედი არ უნდა გადაიწყვიტოთ. მაშ, გელით! — მითხრა მან და გამომემშვიდობა.

ორი დღე თავი ვიმაგრე. მესამე დღეს კი სისუსტემ მძლია და მარუსიასთან წავედი. მხიარულად დამხვდა. საუბარის დროს გავიგე, რომ მარუსიას შვილიც ჰყოლია, რომელიც გაგიჟებით უყვარს. ჩვენი საუბარი დარბაზიელ ნაცნობთა საუბარზე შორს არ წასულა. ორივენი ვცდილობდით წარსულის მოგონებით ოჯახური ცხოვრების იდილია არ დაგვერღვია.

მაგრამ მარუსიას ერთბაშად სახე შეეცვალა, ეტყობა რაღაც მაცდურმა აზრმა გაურბინა თავში. წამოდგა და მომიახლოვდა.

— ძალიან გიყვარვართ? — მითხრა ერთბაშად.

ასეთს კითხვას არ მოველოდი და ერთბაშად პასუხი ვერ მივეცი.

რა მეპასუხა? მეთქვა მიყვარხართ მეთქი, — ტყუილი იქნებოდა. უარი მეთქვა, — და მაშინ ჩემი წინანდელი საქციელის გამართლება აღარაფრით შეიძლებოდა. ტყუილი მაინც ვერა ვსთქვი და დაბეჯითებით ვუპასუხე.

— არა, არ მიყვარხართ!

— მაშ, რაღად მკიცხიდით!

ვერაფერი ვუპასუხე. რაღაც ჰკოცნის კაცი ქალს, როდესაც გრძნება ეკარგება?

— საიდუმლო სიტკბოება გინდათ? — ჩურჩულთ მკითხა მარუსიამ, მითხრა იმავე კილოთი და იმავე გრძნობით, რომელმაც პირველად გონება დამაქარგინა.

— ნუ თუ თქვენ თითონ ვერა ჰხვდებით, რათა გკოცნიდით? რად გინდათ ჩემს საქციელს თავისი ნამდვილი სახელი ვუწოდო და მით სათნოების უკანასკნელი სახურავიც მოვაშორო გრძნობას, რომელიც...

— მხოლოდ უსირცხვილობაა, განა! — დაამთავრა თითონ მარუსიამ და თვალები უკნაური რამ ცეცხლით აენთო.

— ეხლა თქვენ მზათა ხართ საიდუმლო სიტკბოებას დაეწაფოთ! — მოუთმენლად წამოიძახა მარუსიამ და მკლავში ხელი წამავლო.

— მარუსია? — გრძნობით წარმოვსთქვი და გავიშვირე ხელი ქალის გულში ჩასახუტებლად, მაგრამ მარუსია კატასავით გამომისხლტდა ხელიდან და კუთხეში დადგა.

— ფეხი აღარ ვადმოვდგათ!

მერე გაბრუნდა, გავიდა მეორე ოთახში და ცოტა ხნის შემდეგ რაღაც ქალადი გამოიტანა.

— აი, წაიკითხეთ, თქვენსა რომ ვსცხოვრობდი, ეს წერილი მაშინ მივსწერე ჩემს საქმროს. წაიკითხეთ.

ბრმა მორჩილებით გამოვართვი წერილი და კითხვა დავიწყე.

„მ ხ ე ც ო !“

ამის შემდეგ ყოველთვის ასე მოგხსენებ ხოლმე. კაცები ისეთი საძაგლები ხართ, რომ უკეთესი სახელწოდება თქვენთვის აფსუსია. მე არ ვიცოდი ეჭვი რა იყო, მაგრამ ეხლა ლამის არის ეჭვის ბოლომდე მომკლას. მე აქა ვზივარ და შენ კი, მხეცო, ვინ იცის, რომელ ქალს ეარშიყები და საძაგლად, პირუტყვივით ცახცახებ შეთვალწარბას წინაშე. ეხლა სიყვარულს მეფიცები. მაგრამ გავილის ხანი და შენც, როგორც ეს ოჯახის ერთგული ტუტუცი, სხვაგან დაიწყებ ქალების ძებნას „საიდუმლო სიტკბოების“ განსაცდელად. უნდა ნახო, რა საცოდავი სანახავია ჩვენი ბინის პატრონი! ცოლი მშვენიერი ჰყავს, ანგელოზივით ქალია. ეს კი ატუზულა ჩემს წინ და ლამის არის პატარა ბავშვივით ბლავილი დაიწყოს. დაჰკარგვია ადამიანური სახე, დაჰკარგვია თავმოყვარეობა, მხოლოდ თავისი ქინის მონად და გადაქცეულა. რა საძაგლები ხართ კაცები! აღარ შემიძლიან აქ დარჩენა. მოვალ და, ვაი შენი ბრალიცა, თუ შენს თვალეში „საიდუმლო სიტკბოების“ სურვილი ამოვიკითხე.

შენი მარუსია.“

ძნელი ასაწერია, რანაირი შთაბეჭდილება მოახდინა ამ წერილმა ჩემზე. უსუსურ ბავშვს დავემსგავსე. არ ვიცოდი რა მექნა, საით მიმეხედა, რა მეთქვა. სირცხვილმა, საშინელმა სირცხვილმა მოიცვა მთელი ჩემი არსება.

ის კი, წყეული ქალი დამცინავის თვალებით შემომცქეროდა და გულს მისერავდა. ყოველად უმწეო მდგომარეობაში ვიყავი. რაღაცას ვლულულულებდი, მაგრამ მეც არ ვიცოდი, რას ვამბობდი.

— ძალიან კარგი, — ვსთქვი ბოლოს, როდესაც ცოტა ძალ-ლონე მოვიკრიფე, — ეს მხიარული ანეგდოტი რომელიმე მწერალს მოთხრობების სიუჟეტად მაინც გამოადგება.

— მხიარული ანეგდოტი! — გადინხარხარა ქალმა, — მეტი რაღა დაგრჩენიათ! — ისეთის მწარე, ბოროტი სარკაზმითა სთქვათ, რომ ვეღარ მოვითმინე, საჩქაროდ ქალს წამოვავლე ხელი და გიჟივით გამოვარდი იმ წყეული ქალის მოჯადოვებული ოთახიდან.

„მე მეგონია, ბატონებო, — დაამთავრა ძია ვანო, — ამისთანა მაგალითის შემდეგ თქვენც ფრთხილად მოიქცევით და ქალის ქსელში ადვილად აღარ გაებმებით. მე კი, — მადლობას მოგახსენებთ, — ის ერთი მაგალითიც მეყოფა.“

გარდელი.

